

Üstad Bediüzzaman, bu üçlü aşamayı sürekli olarak Mehdiyet süreci için kullanıyor. O bu üç kelimeyi bu makamda kullanmakla başta Nur Cemaati sonra İslam Âlemi sonra bütün insanlık için şu gelen mesajı vermiş oluyor; şöyle ki:

Bütün insanlık tarihinde olduğu gibi; İslam dünyasında da her yüz yılda bir müceddid gelmiş; sosyal ve dinî tikanıklıkların önünü açmıştır. Bu lider ve büyük zatlar, bir nevi mehdiyet manasını icra etmişlerdir.

Bediüzzaman, İşarat-ı Seb'a Risalesinde ahir zaman dönemini 1789'da gerçekleşen Fransız İhtilalinden başlatır. Birinci Şuada ise, Osmanlıyı çökerten 93 Harbi diye bilinen 1878'deki Rus Savaşından başlatır. Her ne ise... Bu başlangıçtan ta kıyamete kadarki 300 yıllık dönemde ise çok büyük değişimler ve inkılâpları doğurduğundan o dönemde sıradan bir tecdit yetmez. Mehdi-i Azam denilen çok büyük değişimler gerekir.

Tarih bilen, araştırma yapan herkesin bildiği gibi; bu son üç yüzyıldaki bütün problemler, din ile bilimin zahiren çatışmasından ve medeniyet kılığında şekillenen bilimin, dinleri inanç, hayat ve hukuk sahalarından dışlamasından kaynaklanıyor. Mehdiyet denilen İslam Tarihinin en büyük değişimi, bu büyük hayati ve insanî sorunun giderilmesi demektir.

Yüz yıl önce Bediüzzaman ve diğer Osmanlı Müslüman münevverler, bu sorunu basit bir şekilde çözebileceklerini sandılar; her birisi birçok risale yazdı. Fakat Yeni Said için bu kadar basit olmadığını anlayınca, ontolojik, epistemolojik, dinî ve sosyal bir manifesto olan Risaleleri yazdı. Bu Risalelerde bu çatışma sorununu çözecek 7000 temel bilgi yerleştirdi.

Nur Cemaati onun hayalindeki Medresetüzzehra'yı kurarlar, diye umut etti. Çünkü eğer bütün detaylarda din ve bilim çatışması giderilse, din ve kutsal değerler her sabah ilimler ile beraber bütün üniversite ve okullara girer ve baş makam dinin olurdu. O, bu amacını özellikle eski eserleri üzerinden birçok sefer dile getirdi. Fakat bir yandan da sosyal seviyenin ve hayat şartlarının buna müsait olmadığını görüyordu. Onun için bu zirve seviyedeki mehdiyetin tahakkuku konusundaki umudunu geri çekti. Her an insanlık bütün bütün yoldan çıkabilir, dedi.

Muhtelif mektuplarından anlaşıldığı gibi; onun son beklentisi şöyle idi:

Risale-i Nurlar, dünyadaki bu ilim-din çatışmasını fiilen gidermese de toplumların imanını kurtarır; toplum % 60-70 tam dindar olur. Bu oranlar, toplumlarda ve medya araçlarında dindârâne haletleri netice verir. Hayat dönemi nisbeten tahakkuk eder. Sonra Müslümanlar kendi kutsal hukuklarını (Şeriatı) yaşatmaya çalışacaklar. (İcra edecekler demiyor, çalışacaklar, diyor. Çünkü kendisi din ile bilim beraber olarak her sabah okula girmedikçe, dinin hayatta ve hukukta söz sahibi olma şansının olmadığını biliyordu.)

[Hemen hatırlatalım ki; bugün itibari ile Türkiye’de henüz bu orana ulaşılmadığı gibi; üniversitelerde ve aydın çevrelerde ilim adamlarının % 90’ı agnostiktirler. Agnostik bilinmezci demektir. Yani dini ne inkâr ediyorlar; ne de kabul ediyorlar. Evet, yüzlerce dinî mesele, yorum isterken ve dindarlar, pratik veya teorik olarak tevil ve yoruma karşı iken ehl-i ilim kendine göre haklıdırlar.]

Evet, din ile bilim beraber okullara giremediğinden, halk kesimindeki bu dindârâne hayat tarzı yarım yamalak olacağı için; ve dindarlar her yönüyle asra ayak uyduramadıkları için onların Şeriatı (çoğunlukla fetvalardan oluşan Ortaçağın fıkhnı) uygulamaları da yarım yamalak olacaktır. Hatta faydadan daha çok zarar verecektir.

Evet, çoğunlukla Ortaçağ fetvaları ile şekillenen ve bugün ona fıkıh denilen Şeriatın birçok meselesi, ruh olarak da şekil olarak da Kur’ana aykırı olduğu gibi; çağımızın ilmî realitelerine de uymuyor. Onun için Bediüzzaman, *Mehdiyetin bir görevi de mürur-u zamanla (uzun zaman aşımıyla) zedelenmiş olan Şeriat-ı Muhammediyeyi ihya etmeye çalışmaktır*, diyor. Maalesef Nur Cemaati de, diğer Müslüman gruplar da bu zedelenmişlik noktalarını ya göremiyorlar veya zedelenmişliği inkâr ediyorlar. Numune olarak recm cezasını ve üç talakın birden şahitsiz ve belgesiz olarak verilmesini hatırlatabiliriz.

Bediüzzaman, Emirdağ Mektuplarında iman, hayat ve şeriat şeklindeki üç görevin en önemlisi, imanı kurtarmaktır; Mehdi, nev-i beşeri materyalist ve natüralist felsefenin hegemonyasından kurtaracaktır, der. Başka kitaplarında ise Risale-i Nur bu birinci görevi yeteri kadar yerine getirdiğini söyler.

Ayrıca halk kesimi, bu soyut ve imanî görevin önemini göremediğinden ve halkın nazarında

hayat ve şeriat daha önemli olduğundan, Mehdiyet hakikati daima sosyal ve siyasi olarak beklenilmiş. Çoğu zaman da su-i istimallere sebep olmuştur, diye İslam Âlemini bu noktalarda fitnelere düşmesin, diye uyarıyor.

İbn Sina ve İbn Rüşd gibi skolâstik İslam feylesofları, şeriat kelimesini dinin tümü manasında kullanıyorlar. Şeriat ile felsefe asla çatışmaz, diyorlar. Fakat Ortaçağ felsefesi laboratuvar imkanları ile test edilemediğinden ve çoğunlukla spekülatif düşüncelere dayalı olduğundan bugün itibari ile birçok meselede semavî kitaplar ile çeliştiği görülüyor. Nitekim ona bilim değil de felsefe deniliyor. Evet, semavî dinlerin çağdaş bilime karşı mağlubiyetlerinin en büyük bir sebebi her üç dinin adamlarının da kendi kitaplarından ziyade bu skolâstik felsefeyi esas almalarıdır.

Sakın bu satırlardan umutsuzluğa düşmeyin. Ben bir Nur talebesi olarak, o 7000 hakikate ve semavî kitapların mucizevî boyutlarına ve diğer dindar mütefekkir ve âlimlerin ciddi tesbitlerine dayanarak, detay bazında din ile bilimin çatışıyor gibi görünen binlerce meselesini edebî, ontolojik ve fenni ölçüler çerçevesinde tevil ve izah etmişim. Bunların çoğunu yayınladım. Fakat toplumun seviyesi bu ezber bozulmalarını kaldıramadığı için, insanların çoğu, bu bilgileri müzakere etmekten kaçınıyor; bazıları da bu fikirler küfürdür, deyip işi geçiştiriyor. Bu ikinci grup da iki kısımdırlar. Birincisi Mehdiyeti tamamen inkâr ediyor. **İkincisi, o sosyal, ilmî ve tarihî görevi kılıçtan sanıyor.** **Kur'anın en büyük mucizesinin ilim olduğunu bilmiyor.**

sakal, kıl ve ibaret

Evet, Risale-i Nur Cemaati gibi oluşumlar, tasavvuf akımları ve kilise, dünyada mutlak dinsizliği bir derece durdurmuştur. Fakat okullara hala giremiyorlar. Çünkü **dil, fen ve özgür düşünce ile donanmış değiller.**

Evet, hiçbir asırda olmayan bir şekli ile materyalist, hedonist ve dünyevî bir hayat tarzı bütün sahaları sarmıştır. Hiçbir çağda görülmemiş bir şekilde bütün kutsal değerleri inkâr etmek, bugün ilericiilik sayılıyor. Hâlbuki tarihin bu dehşetli musibetinin çaresi bir aspirin kadar kolaydır. O da şudur:

Dindarlar, özellikle ilahiyatçı ve yazar kadroları, kitap yazabilecek kadar Arapçayı ve tevil ilmini ve Tıp fakültelerinde Fizik, Kimya ve Biyoloji derslerini anlayabilecek kadar fenni malumatı bilmeleri yanında özgür düşünce denilen içtihad ruhunu taşımalıdırlar.

Bu açılım, elektrik ampulünün bulunması kadar basit ve kolaydır. Fakat yüzlerce sene milyarlarca insanı aydınlatacaktır. Evet, Edison elektriği yaratmadığı gibi elektriği bulan da o değildir. O sadece ondan nasıl istifade edileceğini, maliyeti düşük bir yol ile gösterdi. Evet, ben bu dediklerimle yeni bir din uydurmuyorum. Bütün hepsi hak olan semavî kitapların nasıl anlaşılmaları gerektiğini gösteriyorum. Bunu yaparken de keyfi davranmıyorum. *İlmî disiplinler çerçevesinde dil, fen ve özgür düşünceyi kullanıyorum.*

Bu anlayış da bu çağın bir sonucudur. Sakın çağları birbirine karıştırmayın, yoksa karanlıkta kalırsınız.

Bütün insanlığı aşan bu problemin çözümü için şimdilik beş temel noktada birer kısa paragrafı siz değerli okuyucularımla paylaşmak isterim:

1) Dindarlar semavi kitapların tarif ettiği Allah'ı esas almalı. Özünde Aristo felsefesine dayalı olan kelam ilminin yetersiz olduğunu görmeli. Sağlıklı bir varlık ve Allah algısı gösterilmeli.

2) Başta Âdem olmak üzere peygamberler ile ilgili kıssaların tarih olmadığını bilmeli. Bu kıssaları bütün insanlığın sosyal, antropolojik, arketipal ve metafizik (gaybî) hallerinin ifadesi olarak okumalı.

Bu kıssaları tarihî bilgiler diye okumak, Biyoloji, Genetik, Antropoloji ve Arkeoloji gibi bilim dallarına aykırı düştüğünden hâşâ bütün semavi kitaplar için uydurmadırlar, dedirtir; ilim adamlarını dinden uzaklaştırır. Hâlbuki o bilgileri tarihî malzeme olarak değil de birer evrensel sosyolojik ve antropolojik yasa olarak ele aldığımızda o kıssaların her bir cümlesi, ilim adamlarını aşan ilmî bir mucize olarak görünür. Her bir kıssa bile tek başına varlığı ve varoluşu açıklar, ilim dünyasının göremediği ufukları insanlığa ders verir.

3) Bilimler ile dinlerin (evet Tevrat ve İncilin dahi) hiçbir cümlesinin çatışmadığını bilmelidirler. [Bu hakikatlerden hermenötik tevil ölçüleri çerçevesinde bin numune gösterdim.]

4) Vahiy metinleri ile tarihi kültürel tortuları bir görmemeleri gerekir. Nitekim hadis mi, Kur'an mı, Fıkıh mı? Tartışmaları İslam âlemini bugün itibarı ile felç eden en önemli bir sebeptir.

5) Batının **logos**, İslam dünyasının **kelam** ve insanlığın genelinin **vahiy** dediği hakikatin mahiyetini bilmeleri gerekir. Bunun varlığın ve varoluşun akli ve mantığı olduğunu görmelidirler. Ve ilmî araştırmaları ile bütün insanlığa bu bilinci ve bu ruhu göstermelidirler.

Ben şahsen her çevreden ve her dinden; her cemaat ve gruptan yüzlerce insan ile karşılaştım, tanıştım. Hiç art niyet görmedim. Sorunların sebebinin daima bilgi yetersizliği olduğunu tespit ettim. Onun için dindarlar, komplo teorilerine sarılmasınlar, derim.

Umutsuz da olmasınlar.. Bu kardeşinizde, bilim-din çatışması hakkında 20 kitap, 70 konferans ve 200 makale çalışması var. Kim isterse paylaşabilirim. Özellikle geçen iki sene önce çıkan **Ma rifet ve Velayet, Mehdi ve Mesih (Mahiyetleri ve Programları), Gılgamış Destanı Ve Açılımı* Nuh ve Tufan* Tevrat Metinlerinin Günümüze Gelişleri** isimdeki kitaplarımı tavsiye ederim. Evet, insanlık yorgun düşmüş ve susamıştır. Hâlbuki su toprağın birkaç metre altında duruyor. Bilinçli olarak gayret etseler, dünya bir gülistan olacaktır.

Sakın Müslüman âlimleri tezyif ediyorsun, demeyin. Kusur onların değil, kusur çağlarınınındır veya altyapı imkânlarının olmayışındandır. Hemen hatırlatayım ki; Yahudi ve Hristiyan din adamları, müspet ilimlerden istifade etmemekte dolayısıyla semavî kitapları yanlış anlamakta Müslüman âlimlerden daha kötü bir durumdadırlar. İstanbul Yahudi Cemaatinin Tevrat Tercümesi ve Protestanların fen bilimleri aleyhine yaptıkları yayınlar, benim bu tespitim iki açık belgesidir.

Son İki Hatırlatma:

1) Bu yazı, ehl-i fen ve âlim bir zat olan Dursun Sivri Beyefendinin Risale Haberde yayınlanan Mehdiyetin İman, Hayat ve Şeriat safhalarını açmak gerekir; kim ne biliyorsa; bu konuda bana yardım etsin, mealindeki çağrısı üzerine yazıldı. O değerli dostum, **iman, hayat ve şeriat** sözünde kurtarıcı bir formül olduğunu hissetmiş ki; bunu daha net ifade etmek için arkadaşlarından yardım istemiş..

2) Burada iman ve şeriat safhaları anlaşıldı. Hayat safhası ise, bireyin başta imanını, ibadetini özgürce yapması, sosyal ve siyasî bütün medeni haklarını elde etmesi; en önemlisi de ekonomik olarak fakr u zarurettten kurtulup adalet ve huzur içinde yaşamasıdır ki; **adalet ve Refah**, Mehdiyetin önemli bir görevi olduğu rivayetlerden anlaşılıyor.

Son Söz: Kâinatta her şey mütekabiliyet kanununa göredir. Fakat bu mütekabiliyet bazen ters orantılıdır. Sorun büyüdükçe çare kolaylaşıyor. Mesela milyarlarca insanın ölümüne sebep olan bir hastalığın ucuz ve basit bir aşısının bulunması gibi... Maddi hastalıkların aşısını daima Avrupalılar buldu. Manevi hastalıkların aşısını da bırakın doğulular bulsun.

Bahaeddin Sağlam